

end med Ministeriet i saa Henseende. Jeg skal endnu tilføie, at baade Ministeriet, Magistraten og Borgerrepræsentationen tidligere have været enige om at lade en saadan Moderation udstrække sig til en højere Sum, og, saavidt jeg husker, var netop i det første Forslag 2000 Rd. det Beløb, der sattes som Grændse for Moderationen. En Grund til at fastholde 1200 Rd. var den, at efter den tidligere Valglov til Landsstinget var 1200 Rd. Betingelsen for Valgbarhed, og man meente da, at den, der var i Besiddelse af de højeste politiske Rettigheder, ogsaa burde svare fuld Skat, men dette er jo nu faldet bort. — Det næste Punkt, som jeg skal tillade mig at omtale, er et Punkt, hvorpaa Borgerrepræsentationen lægger megen Vægt, og som gjentagne Gange har givet Anledning til nogen Meningsforskjel med Magistraten. Man har ønsket, at der i § 14, hvor der er Tale om, at, efterat Skatteindtægten er fastsat for hver enkelt Skatteyder, bestemmer Communalbestyrelsen den Procent, hvormed Skatteindtægten skal belastes osv., skulde tilføies, at med Hensyn til det sidste Beløb, nemlig det, som tilveiebringes ved Indkomstskatten, skal det iagttages, at hvad Indkomstskatten har indbragt mere i det foregaaende Aar end, hvad der til dettes Behov er fornødent, skal overføres som en Deel af Skatten for næste Aar, altsaa at Doverskuddet af Skatten det ene Aar skal komme Skatten for det næste tilgode. Man har meent, at dette ligesom fulgte af Loven af 19de Februar 1861 § 5, hvor det hedder, at det Beløb, som udkræves til at dække de Udgifter, som ikke kunne dækkes ved de øvrige Indtægter, skal tilveiebringes ved Indkomstskatten. Indkomstskatten er altsaa en Suppleringskat, og Communalbestyrelsen har ikke Ret til at udskrive større Skat, end der accurat er fornødent til at dække det, der mangler i de øvrige Skatter; naar dette skulde gjøres aldeles correct, vilde der ikke blive udskrevet en Skilling mere i Indkomstskat, end der netop behøves; dette er imidlertid umuligt af forskjellige Grunde, der vil altid blive en Forskjel, og der vil i Almindelighed være et Overskud; det Correcte vilde da være, at det, der var indkommet for Meget, blev givet Vedkommende, som havde betalt for Meget, tilbage.

Dette er imidlertid fuldkommen upraktisk, og det Rigtigste, det med Loven af 19de Februar 1861 meest Stemmende, vil være, at Overskuddet afdrages i Indkomstskatten for næste Aar. Her til har imidlertid deels Magistraten og deels Ministeriet bemærket, at det staaer i Communalbestyrelsens Magt hvert Aar, naar den fastsætter Indkomstskattens Størrelse, at tage Hensyn dertil, men jeg skal dertil bemærke, at det dog har vilst sig, at dette ikke iagttages, idet der i de foregaaende Aar har været opsamlet en temmelig stor Capital, som er fremkommen ved dette Overskud af Indkomstskatten. Da Borgerrepræsentationen søgte at gjøre en Ende herpaa og i Budgettet optog en Bestemmelse i den Retning, mødte det Modstand hos Magistraten, der dog tilsidst gav efter. Saaledes har det vistnok vilst sig, at Borgerrepræsentationen har det i sin Magt at bestemme, at Overskuddet fra det foregaaende Aar kommer næste Aar tilgode; men det kan tænkes, at Borgerrepræsentationen ikke altid havde dette Princip og af de Hensyn, der ere berørte i Motiverne lader sig bevæge til en anden Fremgangsmaade. Der vilde da tilføies de Skatteydere, der have betalt for Meget det ene Aar, en Urret, og det synes derfor ønskeligt, at det gjordes tydeligt, at Indkomstskatten kun kan anvendes til at dække Aarets løbende Udgifter. Derfor have vi anseet det for ønskeligt, at en Regel derom blev optagen i Loven, saaledes som det er skeet i Loven om den overordentlige Krigsskat, hvor der findes en Bestemmelse om, hvorledes det Overskud, som indkommer ved denne Skat, skal anvendes. Den Indvending, som er gjort, at denne Bestemmelse ikke har Plads i en Skattelov, forekommer mig altsaa ikke at have stor Betydning. — Endnu skal jeg bemærke, at jeg i Henhold til, hvad jeg før bemærkede om det Rejsfærdige i, at der gjøres Forskjel paa Indtægt af Arbejde og Indtægt af Capital, kunde ønske, at der i § 12, som omhandler Ligningscommissionens Berettigelse til at nedsætte Skatten paa Grund af særlige Forhold, optages en Bestemmelse, der giver enhver Skatteyder, der nyder Moderation i Skatten Ret til at forlange sin Skatteindtægt nedsat med saa stort et Beløb, som han beviislig anvender enten til at fikke sig selv eller